

Γιατί ό κόσμος δέν εύτυχεΐ; (Γανωτῆς Κωνσταντῖνος)

Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Κοινωνιολογικά (κοινωνική πρόνοια & οικογενειακά θέματα)

Τò μόνο πράγμα πού μπορεί νά παρατηρήσει κανείς, άμέσως μόλις κοιτάξει τὰ πρόσωπα τῶν ανθρώπων στίς μέρες μας, εἶναι μία κατάθλιψη. Μόνο λίγα παιδάκια, ὄχι ὅλα κι ὄχι σ' ὅλες τίς ὥρες, δείχνουν ξένοιαστα καὶ χαρούμενα. Ἡ κατάθλιψη βέβαια αὐτὴ δέν διαπιστώνεται μόνο ἄμεσα, ἀλλὰ συχνὰ καὶ ἔμμεσα. Πρόσωπα ὀργισμένα, ἀνήσυχα καὶ βιαστικά, πρόσωπα καχύποπτα ἢ παγερὰ ἀδιάφορα, πρόσωπα σὲ παραλήρημα θριάμβου γιὰ γελοῖες ἐπιτυχίες, πρόσωπα λαίμαργα γιὰ κάθε εἶδους ἡδονὲς καὶ προπαντὸς πρόσωπα πού διψοῦν γιὰ παρανομία, γιὰ διαστροφή, γιὰ κάτι τὸ ἀλλόκοτο ἢ μὲ τὴ νευρασθένεια τῶν συνεχῶν ἀλλαγῶν, πρόσωπα τέλος μὲ τὴν ἔκφραση τῆς εἰρωνείας στὰ χεῖλη, τοῦ χλευασμοῦ καὶ τῆς ἀηδίας.

Και θα 'λέγε κανείς ὅτι μὲ τόση ἐλευθεριότητα, μὲ τόση ἄνεση ν' ἀπολαμβάνουν οἱ ἄνθρωποι ὅ,τι ἐπιθυμοῦν χωρὶς ἐμπόδια καὶ ἀναστολές, θὰ περίμεναν μία ἱκανοποίηση, μία ἀνάπαυση, ἕνα πρόσωπο εὐχαριστημένο τέλος πάντων. Ἀντίθετα ὅμως, ἀπὸ τὸν καιρὸ πού προχώρησε αὐτὴ ἡ ἐλευθεριότητα, ἄρχισε νὰ πλάσζεται

τὸ μπλαζέ ὕφος, νὰ γίνονται τὰ τραγούδια οὐρλιαχτὰ καὶ βογκητά, νὰ ζωγραφίζουν οἱ ζωγράφοι ψοφίμια καὶ ἀφηρημένες καρικατοῦρες, ν' ἀσκημίζουν οἱ ἄντρες, προπαντός, τὰ μοῦτρα τους καὶ τὰ μαλλιά τους καὶ νὰ θεωροῦν ἀπαραίτητα τὰ ναρκωτικά, τὰ παρὰ φύσιν καὶ τὸ ἔγκλημα.

Καὶ πρώτ' ἅπ' ὅλα, χάθηκε ἡ αὐθεντικὴ γεύση τῶν αἰσθήσεων. Ἀπελπισμένοι ὅλοι, καὶ πιὸ πολὺ οἱ νέοι, καταφεύγουν στὶς ἀπίθανες καὶ τελικὰ πολὺ δυνατὲς γεύσεις. Καθετὶ ἀπλὸ καὶ φυσικὸ καὶ μέτριο στὴν ποσότητα θεωρεῖται σιχαμένο καὶ ταπεινωτικόν.

Δὲν χρειάζεται νὰ συνεχίσουμε τὶς διαπιστώσεις, πὺ εἶναι πλέον πασίγνωστες, γιὰ νὰ βγάλουμε τὸ τελικὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ σημερινὸς ἄνθρωπος, ὁ γίγαντας τῆς ἐπιστήμης, τῆς τεχνολογίας καὶ γενικά του πολιτισμοῦ, εἶναι δυστυχῆς καὶ μάλιστα μὲ βαριὰ δυστυχία, συνδυασμένη μὲ ψυχοπάθεια. Τόνοι παραισθησιογόνων προσπαθοῦν νὰ μετριάσουν τὰ φαινόμενα χωρὶς ἀποτέλεσμα.

Ἄν σταθεῖ ἓνας σημερινὸς ἄνθρωπος καὶ σκεφτεῖ τί θέλει αὐτὸς καὶ ὅλος ὁ κόσμος, ποιὸς εἶναι ὁ κοινὸς τελικὸς στόχος τοῦ πολιτισμένου κόσμου, τὸ πιθανότερο εἶναι νὰ παραδεχτεῖ ὅτι δὲν βλέπει τελικὸ στόχο οὔτε κοινόν τοῦ κόσμου οὔτε δικό του, ἀπλούστατα γιατί δὲν ἀντέχει νὰ σκέφτεται κανένα τέλος. Κλείνει μόνο τὰ μάτια τοῦ νοῦ κι ἀρνεῖται ἐπίμονα νὰ σκεφτεῖ ὁποιοδήποτε τέλος. Τοῦ ἀρκοῦν οἱ μικρὲς καὶ μεγάλες καθημερινὲς ἡδονές, ὅσο κι ἂν εἶναι ἀποχρωματισμένες.

Ἐμεῖς ὅμως βλέπουμε μία ἐξελικτικὴ πορεία τοῦ πολιτισμοῦ καὶ ἓνα παγκόσμιο πρόσωπο, πὺ δημιουργεῖται καὶ προχωράει ἀπὸ χρόνο σὲ χρόνο στὴν ὀλοκλήρωσή του. Εἶναι τὸ πρόσωπο τῆς ἀλαζονείας, πὺ ἐπιδιώκει τὴν κατάκτηση καὶ τὴν κατάχρηση τῆς δημιουργίας ἀπὸ τὸ κάθε ἄτομο καὶ ὕστερα γιὰ λόγους ἀποτελεσματικότητας ἀπ' ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα. Βλέπουμε μὲ μεγάλη σαφήνεια τὴν καταστροφή τοῦ περιβάλλοντος, τὴν ἐξόντωση τῶν εἰδῶν, τὴν ἐξάντληση τῶν ὀρυκτῶν, τὴν ἀσφυξία τῶν ἀνθρώπων τῶν πόλεων, τὴ μόνωση τῶν θαλασσῶν καὶ τελικὰ τὸν ἀφανισμό τῶν καθυστερημένων λαῶν.

Ἄλλα αὐτὰ τὰ εἶχε προβλέψει ὁ Ντοστογιέφσκι καὶ τὰ περιέγραψε μὲ τὴ χαρακτηριστικὴ του γλαφυρότητα... «οἱ καινούργιοι ἄνθρωποι ἔχουν σκοπὸ νὰ τὰ γκρεμίσουν ὅλα καὶ ν' ἀρχίσουν ἀπὸ τὴν ἀνθρωποφαγία. Οἱ ἀνόητοι δὲν μὲ ρωτοῦν ἐμένα (δηλαδὴ τὸν διάβολο). Κατὰ τὴ γνώμη μου δὲν χρειάζεται τίποτα νὰ γκρεμίσουν, μὰ πρέπει μονάχα νὰ γκρεμιστεῖ ἡ ἰδέα τοῦ Θεοῦ μέσα στὴν ἀνθρωπότητα. Ἀπ' αὐτὸ πρέπει ν' ἀρχίσει κανεὶς... Ὄταν ἡ ἀνθρωπότητα ὀλοκλήρη θ' ἀπαρνηθεῖ τὸ Θεό (...), τότε ἀπὸ μόνη τῆς χωρὶς ἀνθρωποφαγία θὰ καταρρεύσει ὅλη ἡ προηγούμενη κοσμοθεώρηση, καί, τὸ σπουδαιότερο, ὅλη ἡ παλαιὰ ἠθικὴ καὶ

θὰ πραγματοποιηθεῖ τὸ καινούργιο. Οἱ ἄνθρωποι θὰ ἐνωθοῦν γιὰ νὰ τὰ πάρουν ὅλα ἀπὸ τὴ ζωὴ, ὅλα ὅσα μπορεῖ νὰ δώσει, μὰ ὅπωςδήποτε γιὰ τὴν εὐτυχία καὶ τὴ χαρὰ σ' αὐτὸν ἐδῶ τὸν κόσμο. Ὁ ἄνθρωπος θ' ἀνυψωθεῖ μὲ τὸ πνεῦμα τῆς θεϊκῆς τιτανικῆς περηφάνιας καὶ θὰ ἐμφανισθεῖ ὁ ἄνθρωπος-θεός...».

Αὐτὰ τότε ἦταν προφητικά, τώρα ὅμως τὰ βλέπουμε νὰ πραγματοποιοῦνται κατὰ γράμμα. Πράγματι προχωρεῖ ἀποφασιστικὰ καὶ βιαστικὰ ὁ ἄνθρωπος στὴ σατανικὴ του θέωση, γίνεται ἕνας θνητὸς βέβαια θεὸς καὶ θυσιάζει γι' αὐτὸ τοὺς πάντες καὶ τὰ πάντα. Πάντως ἡ φυσικὴ, θὰ ἔλεγε κανεῖς, αὐτὴ ἐξέλιξη ἔχει μία μεθοδικότητα καὶ τέτοια ὀργάνωση ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ μὴν ὑπάρχει ὁ «ἰθύνων νοῦς» μέσα σὲ ὅλα αὐτά. Ἔτσι ἔρχεται νὰ συμπέσει ἡ ἀπλὴ παρατήρηση μὲ τὰ λόγια τῆς Ἁγίας Γραφῆς γιὰ τὰ ἔσχατα.

Τὸ Εὐαγγέλιο ὅμως τελειώνει μ' αὐτὴ τὴν αἰσιόδοξη βεβαίωση: «Ὁ ὑπομείνας εἰς τέλος σωθήσεται». Ἄς δοῦμε λοιπὸν ποιὸς εἶναι ὁ ὑπομείνας εἰς τέλος, μήπως θελήσουμε νὰ εἴμαστε κι ἐμεῖς ἀπ' αὐτοὺς ποὺ θ' ἀντέξουν ὡς τὸ τέλος.

Τὸ πρῶτο ποὺ πρέπει νὰ κάνουμε, νομίζω, εἶναι νὰ παραδεχτοῦμε τὸ φόβο τοῦ θανάτου. Νὰ πάψουμε ν' ἀντιμετωπίζουμε τὸ θάνατο ὡς «φυσικὸ γεγονός» μὲ ὑποκριτικὴ ψυχραιμία, κρύβοντας βαθιὰ στὴν ψυχὴ μας τὸν πανικὸ τῆς μοναξιᾶς, τῆς αἰώνιας μοναξιᾶς. Το πιὸ ἀφύσικο γεγονός στὴ ζωὴ αὐτὴ εἶναι ὁ θάνατος. Ὁ Χριστὸς δάκρυσε καὶ «ἐνεβριμήσατο» (δηλαδὴ ἀναστέναξε βαθιὰ) μπροστὰ στὸν τάφο τοῦ Λαζάρου γιὰ τὶς τέσσερις μέρες ποὺ ἔμεινε μέσα σ' αὐτόν. Βλέπουμε τοὺς πρωτόγονους λαούς, ποὺ ἦταν πιὸ κοντὰ στὴν ἀρχὴ τῆς δημιουργίας, πόσο συγκλονιστικὰ ἀντιμετώπιζαν τὸ θάνατο κι ἔχτιζαν τὰ τεράστια μνημεῖα, γιὰ νὰ διαμαρτυρηθοῦν στὸν θάνατο.

Ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ θὰ δοῦμε σωστὰ τὸν θάνατο, δηλαδὴ ὡς μία ἀδυσώπητη καὶ ἀπαράδεκτη καὶ ἀφύσικη πραγματικότητα, θ' ἀρχίσουμε ὅλοι σιγανὰ καὶ ταπεινὰ νὰ πορευόμαστε στὴ ζωὴ μας ἀναζητώντας τὴν αἰτία αὐτῆς τῆς μοίρας καὶ τότε θὰ σκοντάψουμε στὴν ἀνοιχτὴ ἀγκαλιὰ τοῦ Θεοῦ τῶν ταπεινῶν καὶ θλιμμένων παιδιῶν του. Τὸ μοντέρνο πνεῦμα δὲν θέλει τὸν ἄνθρωπο λυπημένο, θυμωμένο, νευριασμένο, γιατί ἔτσι κρατᾶει ὅλον τὸν ἐγωισμό του καὶ τὴν ἀλαζονεία του. Ἀν στὴ θέση τοῦ ἀγριεμένου ἀνθρώπου ἔχουμε ἕναν πονεμένο, τότε ἀρχίζει ἡ θεραπεία τῆς ἀνθρώπινης δυστυχίας.

Ὁ πονεμένος ἄνθρωπος ἤδη βρίσκεται μέσα στὸ λουτρὸ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ καὶ συμπονεῖ τοὺς πονεμένους καὶ ἔτσι φτάνει στὴν ἀγάπη. Κι ἂν ἀκόμη δὲν τοῦ ἀποκαλύπτει ὁ Θεὸς ἀλλὰ τὸν φιλοτεχνεῖ ὁ ἄνθρωπος ὡς εἰδωλολάτρης, βρίσκεται πολὺ κοντὰ στὴν ἀληθινὴ του εἰκόνα. Κι ἂν δὲν εὐτυχεῖ παρ' ὄλ' αὐτά, εἶναι ἀρκετὰ παρηγορημένος, ὅπως ἦταν ὁ Οἰδίποδας ὅταν πέθαινε τυφλωμένος καὶ ὄχι ὅταν

μεσουρανοῦσε ὡς τύραννος.

Ὡστε ο κόσμος δὲν εὐτυχεῖ ὄχι γιατί ἡ ζωὴ αὐτὴ εἶναι τόπος, χρόνος καὶ τρόπος θλίψης, ἀλλὰ γιατί δὲν τὸ παραδέχεται καὶ ἂν τὸ παραδεχτεῖ, εἶναι ἀγριεμένος γι' αὐτό. Προσπαθεῖ νὰ ὑποκριθεῖ τὸν εὐτυχισμένο, κι ὅταν δὲν τὸ καταφέρνει ἐπαναστατεῖ. Ἡ τίμια, λογικὴ καὶ ταπεινὴ παραδοχὴ τῆς πραγματικότητος θὰ μᾶς φέρει μπροστὰ στὸ Σταυρὸ τοῦ Κυρίου καὶ θὰ κλάψουμε γιὰ τὴν ἔλλειψη παρηγοριᾶς, γιὰ τὴ στέρηση τῆς ἐλπίδας. Τότε θὰ γίνουμε σὰν τὰ παιδιά, ποὺ μὲ τίποτα δὲν παρηγοιοῦνται, ὥσπου νὰ βροῦν τὴν ἀγκαλιὰ τοῦ γονιοῦ καὶ ν' ἀναπαυτοῦν ἐκεῖ.

Τώρα ἐπινοοῦμε ἀδιάκοπα τόσα μπιχλιμπίδια καὶ λογιῶν-λογιῶν παιχνίδια τοῦ πολιτισμοῦ, γιὰ νὰ διασκεδάσουμε τὴ θλίψη μας καὶ τὸ μόνο ποὺ καταφέρνουμε εἶναι νὰ τὴν κάνουμε κατάθλιψη.

Κι ὅμως σὲ κάθε ναό, σὲ κάθε προσκυνητᾶρι, εἰκονοστάσι ἀκόμα καὶ σὲ κάθε φαντασία στέκει παρήγορη καὶ στοργικὴ ἢ εἰκόνα τῆς Παναγίας Θεοτόκου. Ἄν προσπέσει ὁ κόσμος σ' αὐτὴ, θὰ εὐτυχήσει. Ἀμήν.

Πηγή: agiazoni.gr